

MAGASINET

stefanus

43. ÅRGANG – NR. 4 / SOMMER 2013

All India Christian Council bygger sivilsamfunn blant Indias kristne

Side 8-9

NORD-KOREA

Kinesiske Lee flyttet 200 mil for å jobbe i Nord-Korea.

Side 3

EGYPT

Diskriminering og overgrep mot kristne har økt etter revolusjonen.

Side 4-5

UTENRIKSMINISTEREN

Les hva utenriksminister Espen Barth Eide tenker rundt trofrihet.

Side 6-7

NEPAL

Pastor Narendra Jimi overvant døden og ga livet sitt til Gud.

Side 14-15

LEDER

Synspunkter på lederen kan sendes direkte til:
baw@stefanus.no

Misjon og menneskerettigheter

Stefanusalliansen er en misjons- og menneskerettighetsorganisasjon. Slik sett skiller virksomheten seg delvis ut i norsk «misjonsflora». Organisasjonen ble til i 1967 – under Den kalde krigen – som et resultat av kampen mot Sovjetsamveldets totalitære ideologi og kommunismens ateistiske og antireligiøse terrorisme.

Begrepsbruken som fanger opp de to ordene misjon og menneskerettigheter, bygger derfor på arven til grunnleggerne av Misjon bak Jernteppet. Fremdeles er kristen misjon, nå som for førtiseks år siden, et primæroppdrag for organisasjonen. Samtidig er kampen for menneskerettigheter generelt, og religions- og trosfrihet spesielt, ikke blitt mindre med årene.

Vårt tosidige kall kommer til uttrykk på mange ulike måter. I Stefanusalliansens visuelle tegn, eller organisasjonssymbol, ser vi rødfargen som leder hen mot de kristne martyrenes kamp. Her står vi i en sterk historisk tradisjon, sammen med den verdensomspennende kirken ved bruk av fargesymboler. Rødfargen er martyrenes farge. Nederst i vårt organisasjonssymbol finner vi piggråden. Denne uvennlige metalltråden symboliserer negative politiske maktforhold som undertrykkelse, lidelse, diskriminering, utestengning og forfølgelse. Stefanusalliansens navn trer frem på det røde i hvit farge. Den hvite fargen er symbolet på glede. I kristen symbolbruk er dette fargen for Allehelgensdag. Altså en farge for kristentroens glede og budskapet om forløsning. Slik kan vårt enkle organisasjonssymbol fungere som «den tause tale» om vårt oppdrag både i Norge og globalt.

I den praktiske hverdag arbeider Stefanusalliansen i skjæringspunktet mellom å være en «kristen misjonsorganisasjon» og samtidig opptre som en kraftfull samfunnsaktør. Slik sett ønsker vi å være taleføre og relevante både nasjonalt og internasjonalt når det gjelder kampen for religions- og trosfrihet.

Noen spør meg av og til om denne balansegangen er vanskelig? Ja, i de senere år har og noen spurt meg om organisasjonens misjonsinnsats «drukner» i all menneskerettighetsaktivismen. Spørsmålet er på ingen måte ubehagelig. Går man litt nærmere inn i organisasjonens daglige virksomhet og planer, ser vi at den tradisjonelle misjonssiden får meget stor plass både økonomisk og operasjonelt. En svært stor prosentdel av våre inntekter og administrative innsats er rettet mot nettopp å hjelpe kirker, menigheter og samarbeidspartnere i Asia, Afrika og Midtøsten til å bringe Godt Nytt til flere.

Kanskje den som har uttrykt Stefanusalliansens tosidige kall sterkest, er den koptiske biskop Thomas som i sitt første møte med Stefanusalliansen – og deler av norsk kirkeliv – sa det ganske enkelt slik: «Thank you for seeing me.» Takk for at dere ser meg.

Det biskop Thomas, med denne korte setningen, uttrykte var følgende to forhold: Takk for at dere ser min kirke og de kristnes situasjon i Egypt. Vi tilhører alle det samme universelle fellesskap av kristne. Men vi koptere lever i stor nød og kan, slik situasjonen er, ikke leve i pakt med vår hensikt som kristen kirke. Dernest uttrykte biskop Thomas' setning også dette: Takk for at dere ser den politiske og religiøse undertrykkelse vi må leve under som en kristen minoritet i Midtøsten. Og takk for at dere protesterer mot denne nedverdiggende situasjonen.

Med et slikt utsagn fra biskop Thomas i ryggen, kan Stefanusalliansen, med full kraft, engasjere seg for de koptiske kristne og deres situasjon i Egypt.

Vi opplever noe av det samme i Tyrkia hvor den kristne, tyrkiske minoritet skubbes i alle retninger av et manipulerende regime og et svakt utviklet demokrati. Også her ønsker vi å være medvandrere med de unge, tyrkiske menigheter. Men samtidig vil vi støtte deres kamp for menneskerettighetene.

Eller vi kan bevege oss helt øst på kloden til Nord-Korea hvor kirken og de kristne må leve i fullstendig taushet i møte med despotiet. Mange av disse kirkene i land som Egypt, Tyrkia eller Nord-Korea, hindres i å fungere som levende, kristne fellesskap og også i å leve ut sitt bibelske, misjonale kall.

Det er derfor mitt ønske at Stefanusalliansen, med sitt fokus på misjon og menneskerettigheter, kan være en pådriver for at evangeliet også i fremtiden kan få krysse grenser og utfordre til tro og etterfølgelse.

Fordi alle har rett på evangeliet.

Bjørn A. Wegge
Generalsekretær
Stefanusalliansen

Utgiver Stefanusalliansen
Ansvarlig redaktør Bjørn A. Wegge
Redaktør Kristin Storaker
Redaksjon Jon-Geir Dittmann
Elisabeth Engelsviken
Hilde Skaar Vollebæk
Geraldine Fagan (Moskva)
Susan Williams (Kairo)

Design og trykk Kai Hansen Trykkeri
Forside Indiske kvinner på menneskerettighetskurs
Opplag 18 000
Kontor Trondheimsveien 137
Postadresse P.b. 6603 Rodeløkka, 0502 Oslo
Telefon 23 40 88 00
Telefaks 23 40 88 01

E-post post@stefanus.no
Hjemmeside www.stefanus.no
Styreleder Jan Gossner
Repr.skapsleder Lars Inge Magerøy
Org. nr. 970276432
Bankgiro 3000 14 57922 Gavekonto
Revisor BDO AS

Kinesiske Lee flyttet 200 mil for å jobbe i Nord-Korea

Som koordinator for TRADIs arbeid i Nord-Korea sitter Lee sjelden stille. Han følger opp mat og gjødselsproduksjonen på de mange små fabrikkene TRADI driver. I et land der alle deler må skaffes utenfra eller lages selv, motiveres Lee av å få til det umulige.

Tekst og foto: Hilde Skaar Vollebæk

På grensen mellom Kina og Nord-Korea er køene med kinesiske tilreisende lange. Mange kinesere ønsker å drive handel gjennom små enkeltmannsforetak i Nord-Korea. Her møter de stadig flere kjøpelystne nordkoreanere, som benytter seg av myndighetenes nølende toleranse for privat handel. Andre kinesere, gjerne fattige menn fra fjerntliggende provinser, krysser grensen i slitte busser sammen med store arbeidslag, snart i gang med neste veiutbygging.

Lee krysser også grensen ofte, men med en annen motivasjon enn de fleste av sine landsmenn. Med sine knappe 160 cm og gutteaktige oppsyn, ruver han ikke over bakken. Men hans åpne og avvæpnende framtoning er til god hjelp i arbeidet som koordinator for TRADI, både i Kina og Nord-Korea.

Lee vokste opp 200 mil fra Nord-Korea. Faren hans var pastor for mange undergrunnsmenigheter i Henan-provinsen. Tidlig bestemte Lee seg for ikke å ha noe med kristen tro å gjøre. Mens faren gjentatte ganger ble fengslet, satt Lee og moren igjen alene, og Lee tenkte at faren kastet bort både deres og sitt eget liv. Han klarte på egenhånd å finansiere medisinstudier, flytte vekk fra landsbyen og gifte seg. Han ville gi kona si et behagelig og sorgløst liv.

Som lege på et sykehus behandlet han mange svært syke mennesker. Etter hvert oppdaget han en grunnleggende forskjell hos en liten gruppe pasienter. De viste mye mindre redsel over sin forestående død enn andre pasienter, og flere av dem fortalte Lee om sin kristne tro. Sammen med en god venn bestemte Lee seg for å gi Gud en sjanse. Denne vennen oppfordret Lee til å be for situasjonen i Nord-Korea, et land han knapt hadde hørt om.

Lee sammen med sin kone og to barn.

I flere år ba Lee for Nord-Korea, uten egentlig å vite hvorfor. I 2005 fikk han en mulighet til å reise til Tumenområdet, og møtte flere ansatte i TRADI. Det ble et viktig vendepunkt. Både han og kona opplevde et sterkt kall til å arbeide inne i Nord-Korea, og de så at deres kinesiske bakgrunn gjorde det lett å få oppholdstillatelse. Etter flere år med koreansk språkopplæring var Lee klar til å krysse både den lille geografiske og den store kulturelle grensen.

Som så mange andre av TRADIs ansatte, viser Lee en slags hellig fryktløshet i møte med nordkoreanske myndigheters uberegnelige innfall og begrensninger. Ikke sjelden må Lee og de andre ansatte kjempe seg gjennom byråkratiske irrganger og avvise forventede bestiktelser, og da hjelper det å være en sjarmerende og avvæpnende kineser. Kona og de to barna hans bor fast i Tumen, og lever med daglig savn av en ektefelle og far som ukependler til verdens mest lukkede land.

– Vi fant en dypere trygghet hos Gud, enn det vi noen gang fant når vi bare tenkte på oss selv. At Han valgte å sende oss hit, viser at Guds planer virkelig er grense-sprengende, sier Lee.

Hans talent for å finne praktiske løsninger imponerer de nordkoreanerne han jobber sammen med. Hans håndfaste arbeid vitner om en dyp omtanke, som taler høyt i et land der misjon med ord ikke er mulig.

Fra St. Markus-katedralen før angrepet den 7. april. (Foto: Will Morris)

EGYPT ETTER REVOLUSJONEN

At St. Markus-katedralen ble åsted for et omfattende angrep mot et begravelsesfølge, har sjokkert og opprørt mange. Angrepet mot kirker skjer ikke lenger bare i fattige utkanter, men mot selve hjertet til den koptiske kirken. Susan Williams (pseudonym) var til stede da angrepet skjedd, og beskriver her sin opplevelse.

Siden revolusjonen i januar 2011, og den påfølgende valgseieren for politiske islamister, har angrep rettet mot kristne og deres kirker økt både i antall og alvorlighetsgrad. Under Mubaraks regime ble nesten ingen dømt for slike angrep. De siste årene har det skjedd en dramatisk utvikling, der vi ser at angrepene øker. I tillegg blir koptiske ofre arrestert og beskyldt for selv å stå bak volden de er utsatt for.

Dette mønsteret har vi sett tydelig i rettssakene etter volden mot koptiske demonstranter foran Maspero-bygningen i oktober 2011, angrepet på kirken i Al Marenab i Aswan samme år, og voldsepisodene i byen Al Wasta i år. Det

siste og mest kjente eksempelet var angrepet mot deltakerne i en begravelse i St. Markus-katedralen i Abbasyia-området i Kairo den 7. april i år. St. Markus-katedralen er Midtøstens største kirke, og her har pave Tawadros sitt sete. Begravelsen ble holdt for fire koptere, som mistet livet under et angrep i Al Khosous to dager tidligere.

Jeg var selv til stede under begravelsen, og var vitne til at flere tusen sinte koptere var samlet i katedralen for å vise sin støtte til ofrenes familier og protestere mot drapene. Flere blant de sørgende presset seg fram til koret, stilte seg foran biskopen som forrettet begravelsen og ropte ut: «Gud, se i nåde til oss!»

Da begravelsesseremonien var over, strømmet de sørgende ut på gatene rundt katedralen. Sikkerhetsstyrkene, som tidligere hadde stått vakt rundt katedralen, trakk seg plutselig tilbake. Uten forvarsel angrep ungdomsgjenger de sørgende med steiner, molotov-cocktails og lysgranater.

Selv sto jeg på gaten utenfor kirkemurene da jeg plutselig hørte et stort smell, og mennesker som skrek. Sammen med alle rundt meg løp jeg tilbake inn på plassen foran

katedralen, og søkte ly bak murene som omgir kirkens område. Sammen med vennen min løp jeg videre til bygningen som huser den teologiske skolen. Da vi kom innenfor dørene, så vi skadde mennesker ligge overalt, og vi hørte at angrepene fortsatte utenfor. «Vi kommer alle til å miste livet i dag», var den første tanken som slo meg.

I de neste seks timene gikk jeg rundt på området og prøvde å få et overblikk over skadeomfanget. Jeg passerte en middelaldrende mann som snakket med sin kone på mobiltelefonen, og gjentok igjen og igjen at han elsket henne. Han ba henne ta vare på moren sin dersom han ikke kom fra dette i live. Rett etterpå ankom politistyrker for å roe ned situasjonen. Men det eneste de gjorde, var å skyte tåregass inn på kirkens område. Jeg løp inn i kirkerommet i halvblinde, mens jeg prøvde å få igjen pusten. I alt mistet to mennesker livet under sammenstøtene, og 84 ble skadet.

Tidligere har jeg oppsøkt mange landsbyer og kirker etter at angrep har skjedd, og intervjuet ofrene. Men dette var første gang jeg var til stede i en kirke mens den ble angrepet. Jeg har aldri selv vært så redd som jeg var den dagen, og jeg har aldri følt meg så krenket.

Likevel kan jeg ikke forestille meg hvordan det oppleves akkurat nå å sitte i en fengselscelle, anklaget for å ha startet et angrep, og vite at de som anklager meg er de samme politimennene som sto helt stille og så på mens jeg ble skadet. Men for fire koptere er dette realiteten. Disse fire, som ble arrestert, er alle menneskerettighetsaktivister. Seks muslimer ble også arrestert, men på tross av at de alle har mange voldsdommer bak seg, ble de løslatt mot kausjon i slutten av april.

Mens sammenstøtene fortsatt pågikk, gikk innenriksminister Mouhamad Ibrahim ut offentlig og anklaget kopterne for å ha startet angrepet. På innenriksdepartementets Facebook-side ble det lagt ut meldinger om at koptiske sørgende ødela parkerte biler på vei ut fra begravelsen, noe som gjorde lokale beboere så sinte at de kastet lysgranater og molotov-cocktails på dem.

Foranledningen til angrepet på St. Markus-katedralen var voldelige sammenstøt i det fattige området Al Khosous to dager tidligere. Noen muslimske tenåringer tegnet et hakekors på en islamsk skole. Den siste tiden har ungdommer av uforklarlige grunner skriblet hakekors på bygninger, og mange har tolket dette som kristne kors. En lærer fikk stoppet tenåringene, og fikk dem til å fjerne hakekorset. Dette utviklet seg til en høylytt diskusjon, og en koptisk mann ba dem roe seg. Det provoserte ungdommene, som angrep mannen, og konflikten utviklet seg til gatekamper der en muslimsk mann, Mouhamed Mahmoud, ble drept. Under turmultene brukte en imam lydanlegget til den lokale moskeen og ropte ut en oppfordring til alle muslimer om å beskytte seg mot angrep fra kopterne.

Mobber begynte da å angripe tilfeldige forbipasserende som kom hjem fra arbeid, og ikke hadde hatt noe med konflikten å gjøre. Folk ble spurt om de var kristne eller muslimer, og mobber angrep dem som sa de var kristne. Fem kristne ble drept, og den lokale baptistkirken og den tilhørende barnehagen ble satt fyr på.

I ettertid har 15 koptere blitt arrestert og anklaget for å ha nørt opp under sekteriske motsetninger. Vitner hevder at flere av disse ikke var til stede da volden brøt ut, og ikke på noen måte bidro til å forsterke konflikten, men tvert i mot prøvde å få folk til å roe seg.

Den lokale koptiske biskopen Suriel Yonan, uttalte til avisen Al Ahram at når slike små konflikter utvikler seg til sektersk vold, er det snakk om kollektiv straff. Stadig flere spør seg hvem det er som deler ut avanserte våpen, slik som lysgranatene som ble brukt mot St. Markus-katedralen, eller hvem som skaffet til veie de 2 000 kulene som ble avfyrt i Al Khosous. «Folk her er fattige», fortsatte biskop Yonan, «så hvem er det som bruker penger på å skape voldelige konflikter?»

Inntil videre har ikke kopterne i Egypt fått noe svar. Men slike hendelser nærer opp under en frykt for politiske krefter som bruker religiøse motsetninger til egen fordel. Åpenbare mangler på rettsikkerhet og beskyttelse skaper også utrygghet. Samtidig har reaksjonene fra kristne ledere vært forbilledlige.

– **Jesus har** kalt oss til å elske hverandre. Vi kan ikke leve uten kjærlighet, da hadde vi levd i en jungel, sa biskop Yonan. – Ingen må tro at de kan endre det fellesskapet som er mellom kristne og muslimer i Al Khosous. Vi spiser av samme tallerken og bor sammen.

Oversatt og bearbeidet av Hilde Skaar Vollebæk

En skadet mann får hjelp utenfor St. Markus katedralen. (Foto: Will Morris)

Intervju med utenriksministeren

Espen Barth Eide overtok i fjor høst kapteinlua på Utenriksdepartementet (UD) etter syv år med Jonas Gahr Støre ved roret. Magasinet *Stefanus* har snakket med utenriksminister Barth Eide om hans syn på trosfrihet, livssynsminoriteter samt hans eget forhold til tro.

Tekst: Kristin Storaker

Norge har økt sitt fokus på trosfrihet betraktelig etter at tidligere utenriksminister Jonas Gahr Støre lanserte «Minoritetsprosjektet» i Stortingets spørretime høsten 2011. Da Støre uventet ble byttet ut med Barth Eide høsten 2012, var det uvisst om UD's nye engasjement for trosfrihet kom til å overleve. Det gjorde det. Noe av det første Barth Eide gjorde i sin nye stilling som utenriksminister var nettopp å ta i mot «Fakkeltog for forfulgte kristne» på 7. juni-plassen. Da redaksjonen i *Stefanus* alliansen kontaktet utenriksministeren for et intervju til *Magasinet Stefanus'* sommerutgave, stilte han med glede opp.

Hva er ditt forhold til trosfrihet og internasjonalt trosfrihetsarbeid?

– Trosfrihet er en grunnleggende menneskerettighet, og troen er en viktig del av mange menneskers identitet, – kort sagt av det å være et menneske. Slik jeg ser det, er også minoritetsrettigheter en av hjørnesteinene i et demokrati. De må nedfelles i konstitusjoner og lover og følges opp i praksis. Vi må derfor opprettholde et internasjonalt press mot de land som ikke ivaretar tros- og livssynsfriheten. Det gjør vi gjennom FN og andre internasjonale organisasjoner som OSSE og Europarådet, i våre samtaler med politiske ledere og gjennom vårt daglige arbeid på ambassadene.

– Vår aktivitet må være uavhengig av om de som utsettes for diskriminering eller forfølgelse er protestanter, katolikker, koptere, sjiaer, sunnier, hinduer, jøder, buddhister, humanetikere eller rett og slett folk som ikke har noen tro.

Er arbeidet for trosfrihet viktig? I så fall, hvorfor?

– Ja, arbeidet for trosfrihet er meget viktig. Retten til å kunne velge og til å kunne praktisere en tro eller et livssyn er en viktig dimensjon i menneskers liv. Respekt for trosfrihet er nødvendig i et demokrati. Derfor legger vi stor vekt på dette i vår dialog med land som for eksempel

Utenriksminister Espen Barth Eide (Foto: Torgeir Haugaard/Forsvarets mediearkiv)

Egypt og Myanmar, som nå er i en overgangsfase til demokrati. I slike sammenhenger er det viktig å minne om at demokrati er mer enn flertallsstyrer, at det også skal være rom for både minoriteter og de som tenker annerledes enn flertallet.

Hva tenkte du da du «arvet» Minoritetsprosjektet fra Støre?

– Støre og jeg sitter jo i samme regjering, så dette prosjektet er definitivt en felles sak. Noe av det første jeg gjorde etter at jeg gikk fra å være forsvarsminister til å være utenriksminister, var å ta imot et fakkeltog til støtte for forfulgte, religiøse minoriteter i Midtøsten. Det er fordi arbeidet med minoriteter er forankret i vår menneskerettighetspolitikk. Arbeidet har fått økende oppmerksomhet på grunn av utviklingen i Midtøsten og andre land der tros- og livssynsminoriteter forfølges og diskrimineres.

Hva er det viktigste Norge gjør for å bedre trosfriheten i verden?

– Det viktigste er vårt internasjonale arbeid. Mye skjer gjennom FN's menneskerettighetsråd, der vi tar opp vanskelige situasjoner i enkeltland. Trosfrihet og menneskerettigheter er også et tema vi tar opp direkte i samtaler med politiske ledere fra andre land. Videre er det viktig å samarbeide tett med organisasjoner i det sivile samfunnet. Jeg kan også nevne at vi i mai arrangerte en internasjonal konferanse i Oslo om høyreekstremisme og hatkriminalitet, der det også ble satt lys på sårbare minoriteters utsatte posisjon. En rekke framstående internasjonale aktører deltok med innlegg på denne konferansen.

– Selv er jeg i økende grad bekymret for utviklingen i Europa. At det høyreekstreme partiet Jobnik marsjerer mot den jødiske verdenskongressen i Budapest, gir ikke bare dystre assosiasjoner til holdninger og tenkemåter vi trodde vi hadde lagt bak oss. Det er også noe som viser at vi må stå opp her og nå for våre grunnleggende verdier. «Vi må ikke sove», som Øverland sa det.

Hvilken rolle ser du for deg at trosfrihet kan spille i Norges fredsarbeid?

Det er ingen motsetning mellom trosfrihet og fredsarbeid. Religion står i seg selv ikke i veien for fred. Det er tolkninger og praktisering av religion som kan gi utslag i ekstremisme, intoleranse, ekskludering, diskriminering og

MINORITETSPROSJEKTET

- Lansert i Stortingets spørretime høsten 2011.
- Har et særlig fokus på livssynsminoriteter i Midt-østen og Sør-Asia, i tillegg til Europa.
- Det har blitt opprettet en egen ambassadør/spesialutsending for minoriteter for å lede prosjektet.
- UD har produsert en veiledning til norske utenriksstasjoner om hvordan man skal håndtere diskriminering og forfølgelse av livssynsminoriteter. Se bildet.
- UD arrangerte i mai en internasjonal konferanse om høyreekstremisme og hatkriminalitet overfor minoriteter i Europa og andre steder. Se side 19 for kommentar fra Stefanusalliansens egen menneskerettighetsrådgiver som deltok på arrangementet.

fordommer. Derfor må vi motarbeide de ekstreme grupperingenes tolkninger av religion. Det kan vi gjøre gjennom religionsdialoger. Norge har god tradisjon for å støtte og delta i slike dialoger. Religion kan også være en god inngang til toleranse og forståelse. Jeg har gjentatte ganger vært vitne til at troende har funnet fram til et fellesskap på tvers av religioner. Dette bruker vi aktivt i vårt freds- og forsoningsarbeid.

Hva er ditt eget forhold til tro?

– Jeg har dyp respekt for vår kristne kulturarv og dens bidrag til å gjøre Norge til hva det er i dag. Jeg tror også at jeg kan ane dybden, styrken og verdien av troen hos folk fra andre religioner og samfunn. Selv er jeg ikke troende.

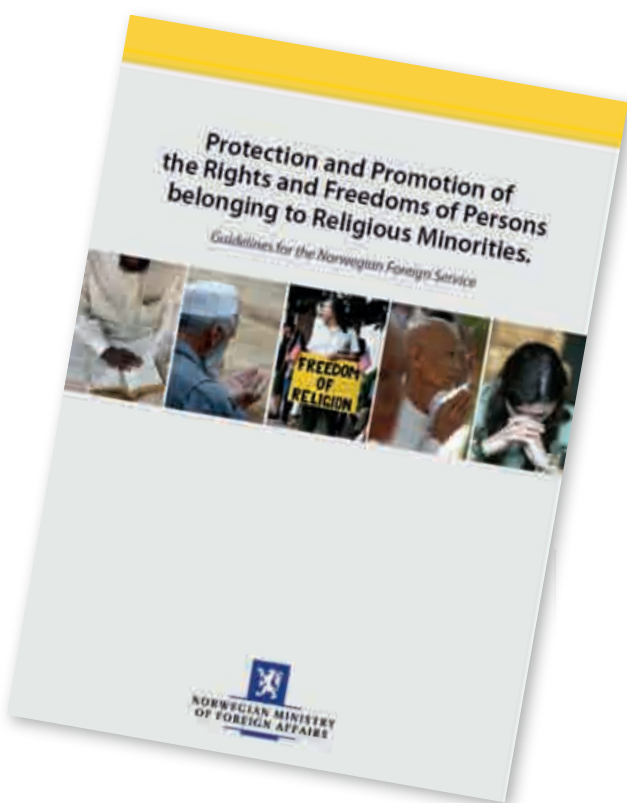
Hva er du mest stolt av over å ha oppnådd i din karriere så langt?

– Det var da et stort spørsmål! Det mest konkrete jeg kan si da, er at vi lyktes i å få etablert den internasjonale konvensjonen som forbyr klaseammunisjon, en avtale som har blitt en sterk internasjonal norm og som allerede har spart tusenvis av menneskeliv. Dette var et norsk initiativ, og det var langt fra sikkert at vi ville lykkes da vi satte i gang.

– Ellers så tror jeg både jeg og mine kolleger føler dyp tilfredsstillelse de gangene vi kan si at vi er med på å legge forhold til rette for forsoning, toleranse og fremskritt der det tidligere var konflikt. Akkurat nå har jeg for eksempel et sterkt engasjement for dette i land som Myanmar og Colombia.

Hva drømmer du om å få til?

– Drømmen får være å bidra til å skape en litt bedre organisert verden. Det trengs, for å si det forsiktig.

Menneskerettighetskurs og advokatbistand til Indias kristne

All India Christian Council (AICC) bygger sivilsamfunn blant Indias kristne.

Tekst: Stig Kaarstad

Stefanusalliansens indiske partner AICC, driver et utstrakt arbeid for hardt prøvede kristne over hele India. Mange kristne er kasteløse (daliter) og befinner seg helt nederst i samfunnet. Gjennom et helhetlig arbeid gir AICC støtte til de som trenger det mest, og gir dem muligheter til å leve som kristne i sine lokalmiljø. Nedenfor følger noen glimt fra AICCs viktige arbeid.

Hvem kan kjempe for min sak?

I en liten landsby i Orissa ble en fattig kristen nylig banket så kraftig opp at han endte på sykehus. Kati Sing, som han heter, ville ikke bidra økonomisk til en hinduistisk feiring i landsbyen, siden han var kristen. Det irriterte noen av hinduene så mye at de kom mannsterke for å tvinge ham til å betale. Når han etterpå dro til den lokale politistasjonen for å anmelde overfallet, ville de ikke ta imot anmeldelsen. I stedet oppfordret politiet ham til å betale neste gang. Han prøvde deretter å ringe til myndighetene i regionshovedstaden, men de kunne ikke hjelpe, siden saken ikke var registrert hos politiet – han hadde ikke noe saksnummer. Hva skulle så Kati Sing gjøre, når politiet var på overgripernes side?

Kristne i India kommer ofte fra de lavere sosiale lag i samfunnet. Mange har liten eller ingen utdanning, og vet ikke hvordan de skal forholde seg til vold og overgrep. Venner av Kati Sing hadde et telefonnummer som de trodde de kunne ringe, og dermed ble AICC brakt inn i saken, og Kati

Sing fikk hjelp. Med en advokat ved sin side kunne han ikke avvises lenger.

Skole for kasteløse tvunget til å stenge

Rett før jul i 2010 ble en skoleinspektør ved navn Prakash angrepet av en flokk fundamentalistiske hinduer i landsbyen Shimoga i Karnataka, India. Han ble anklaget for å stå bak mange tvangsomvendelser blant barna, med skolen som et skalkeskjul. Flokken forlot ham blødende og dro videre til skolen og gjorde hærverk der, mens Prakash endte opp på sykehuset med indre blødninger, og med trusler om enda verre konsekvenser hvis han ikke stengte skolen.

Siden Prakash hadde gått på menneskerettighetskurs hos AICC, hvor han hadde lært hva han skulle gjøre, så klarte han å få det lokale politiet til å ta imot anmeldelsen og etterforske saken. Dessverre uten at det førte til noe.

Et halvt år senere dukket en stor flokk med fundamentalister opp på distriktskontoret for skolemyndighetene i Shimoga og presset dem til å nekte Prakash å drive skole, basert på falske anklager. Da tok Prakash kontakt med AICC for å få hjelp til å ta saken til høyesterett i Karnataka. Den 18. oktober i 2011 falt dommen som gav Prakash rett til å drive skole, og han kunne ta opp igjen arbeidet blant dalitene, det vil si de kasteløse, i Shimoga.

De «usynlige» ofrene

Når prester og andre kirkeansatte blir utsatt for overgrep, er det ikke bare de selv som blir rammet. Ofte er det kvinner og barn som rammes direkte, ved den volden de har vært vitne til, men også indirekte. Når mannen i familien er banket opp, slik at han blir ufør eller dør, så sitter det unge enker med små barn igjen uten noen til å forsørge dem.

Pastor Gangadhars hus og kirke ble satt fyr på av hindunasjonalister julen 2008. (Foto: AICC)

Indiske kvinner på menneskerettighetskurs i regi av AICC. (Foto: Stefanusalliansen)

De er fattige og har ofte ikke noe annet sikkerhetsnett enn nettopp menigheten til å hjelpe dem.

Forholdene for kvinner generelt er vanskelige i India, noe det siste årets store avisoppslag rundt brutale voldtekter har demonstrert. AICC har derfor valgt å sette spesielt fokus på kvinners rettigheter i 2012 og 2013, et fokus som de har fått gode tilbakemeldinger på fra både mannlige og kvinnelige kursdeltakere.

Pastor med mange års kamp for sin menighet

I 2008 etablerte pastor Gangadhar en husmenighet i Malebennur i Karnataka, India. Det var en enkel menighet med et lite kirkebygg og prestebolig på samme tomt. Allerede fra starten av ble pastor Gangadhar presset fra fundamentalistiske hinduer i nabolaget, men etter julefeiringen i 2008 så eskalerte konflikten. Den 2. januar ble kirken og huset hans brent ned, heldigvis uten at pastoren, hans kone og deres fire barn var hjemme.

Pastor Gangadhar har et kall til å virke i denne landsbyen, selv om han møter mye motgang. Han gikk derfor til de lokale myndighetene for å få tillatelse til å bygge opp kirken igjen. Da han ikke fikk tillatelse der etter mange forsøk, brakte han saken opp for høyesterett i Karnataka med støtte fra AICC, og den 12. februar i år falt dommen som gir pastor Gangadhar rett til å bygge kirke og drive menighet i Malebennur.

Utdannelse gir resultat

Stefanusalliansen arbeider med flere prosjekter for å bedre forholdene for de kristne i India. Sammen med vår prosjektpartner AICC underviser vi kristne på grasrotplan. Vi også gir videregående undervisning i menneskerettigheter, og vi gir advokathjelp til fattige. Undervisningen er en enkel og praktisk innføring i hvordan en kan leve som en kristen minoritet, og hvordan en skal forholde seg til myndighetene og til Indias lover. Ved å gjøre dette setter vi fattige kristne i stand til å leve og virke i sitt lokalmiljø i India.

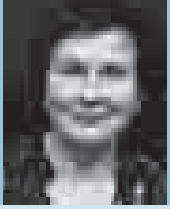
All India Christian Council (AICC)

- AICC ble etablert i 1999 av kirkesamfunn som søkte en felles plattform og en felles stemme som kunne tale de kristnes sak.
- AICC sin virksomhet er bygd rundt to forpliktelser: Forpliktelsen til Herren Jesus Kristus og hans medlidenhet med en trengende menneskehet, samt forpliktelsen til et sekulært, pluralistisk og demokratisk India.
- Stefanusalliansen har samarbeidet med AICC på flere områder siden 2007.
- Lokale kurs i menneskerettigheter, hvor kristne får praktisk undervisning i de rettighetene som kirken har i indiske og internasjonale lover.
- Advokatstøtte til kristne som er utsatt for vold og overgrep. Ved å stille overgriperne til ansvar prøver vi å forhindre at overgrepene fortsetter eller forverres.
- Fra 2012 samarbeider AICC og Stefanusalliansen om videregående kurs i menneskerettigheter på nasjonalt plan.

Vær med å gi!

Vær med å gi en gave til AICCs viktige arbeid du også! Gjennom Stefanusalliansen kan du gi håp til de som har mistet nesten alt. Bruk den vedlagte giroen eller kontonummer 3000 14 57922.

Takk for din gave!

Glimt fra verden

ved Elisabeth Engelsviken

IRAN

Nok en pastor fængslet

Regimets sikkerhetsstyrker arresterte tirsdag 21. mai den iranske pastoren Robert Asserian under et bønnemøte og kunngjorde at kirken hans skulle stenges. Arrestasjonen og stengingen ser ut til å være en del av en rekke målrettede aksjoner mot kristne i forkant av valget i juni.

Robert Asserian er pastor i Central Assemblies of God Church. Før arrestasjonen hadde myndighetene tatt seg inn i huset hans og konfiskert datamaskin, bøker og

andre eiendeler. Dette ifølge Christian Solidarity Worldwide (CSW), som er Stefanusalliansens partnerorganisasjon.

Det har vært gjennomført en rekke aksjoner mot kristne i Iran det siste året. Noen mener at myndighetene har vært spesielt hardhendte på grunn av det kommende presidentvalget.

Robert Asserian blir holdt i varetekt på et ukjent sted, og det er heller ikke kjent hva han er siktet for.

EGYPT

Besøk fra Norge

Stefanusalliansen har siden 2012 vært medlem av Samarbeidsrådet for Menighet og Misjon (SMM) i Den norske kirke. I hvert bispedømme er det egne SMM-råd, der Stefanusalliansen er representert gjennom frivillige SMM-kontakter. I april reiste syv SMM-kontakter på tur til Egypt sammen med representanter fra staben for å bli bedre kjent med arbeidet til Mamma Maggie og biskop Thomas. I løpet av det ukelange oppholdet fikk gruppen mange møter med kristne egyptere, som delte hvordan de opplever situasjonen i landet nå, og deres håp om en bedre fremtid for alle egyptere.

I april var også representanter fra ungdomsarbeidet i Tønsberg Domkirke på besøk i Egypt. I oktober 2012 besøkte Mamma Maggie Quasimodo ungdomskafé, og fikk et inspirerende møte med det internasjonale teamet av unge ledere der. Hun inviterte teamet til å besøke Stefanusbarna i Egypt, og sådde et frø som har vokst til et stort Egypt-engasjement hos ungdomsteamet. Tre ungdommer, som reiste til Egypt sammen med diakon Bente Pladsen, fikk se barnehagen som Stefanusbarna driver i Muqattam-slummen, og fikk være med på Mamma Maggies stabsmøte. På Anastasia møtte teamet ungdomsledere fra Qussia som brenner for den samme visjonen: Å reise unge mennesker opp!

Mer uro, større frihet sier biskop Thomas

Biskop Thomas er en av Stefanusalliansens to samarbeidspartnere i Egypt. Han er koptisk-ortodoks biskop i El-Qussia og Mair i Øvre Egypt. Han er godt kjent for mange nordmenn og har besøkt Norge en rekke ganger. I fjor høst mottok han Bjørnsonprisen.

Det er World Watch Monitor som skriver om ham etter at han talte til en forsamling i London tirsdag 21. mai:

«Revolusjonen i Egypt har gitt mer uro, men også økt frihet. Biskop Thomas sier at landet trenger en grunnleggende forandring frem mot tre kjerneverdier: Demokrati, likestilling og trosfrihet.»

En «mektig kraft» beveger Egypt mot økt konservatisme og religiøs ekstremisme, ifølge biskop Thomas. Men samtidig sier biskopen at han fortsatt tror Egypt kan gjennomgå en helt annen form for forandring – en forandring mot ekte demokrati, likestilling, trosfrihet og religiøs toleranse.

Til forsamlingen i London sa biskop Thomas at i de to årene som har gått siden president Hosni Mubaraks avgang, har egypterne fått sterkere ytringsfrihet. Og så lenge denne friheten ikke blir fjernet, vil det alltid være håp, sa han.

Foto: Erling Hillesund

– Etter revolusjonen kan folk snakke høyt, de kan uttrykke seg, og folk tør å si sin mening, sa biskop Thomas.

World Watch Monitor rapporterte i april at ifølge noen estimater har titusener av kristne forlatt Egypt siden revolusjonen våren 2011. Biskop Thomas sa i London at han håper flere kristne vil velge å bli værende.

– Vi vet at noen mennesker emigrerer på grunn av presset, og det er greit, sa han.

– De er gode mennesker, de er godt utdannet, og de er de rike. Men jeg ønsker å si til dem: «Vær så snill å bli værende, vi trenger dere nå.»

KIRGISISTAN

Familiesenter i Kirgisistan

På bildet ser vi Guljan og Maksat (lege og jurist) som skal stå i ledelsen for det nye Issyk Kul familiesenter i Kirgisistan. Senteret støttes av Stefanusalliansen og vil bli en viktig ressurs for den unge, protestantiske kirken i landet. Senteret har fått mottoet: Godt hjem – harmonisk nasjon. Målet er å sette fokus på familiens betydning i oppbyggingen av den unge, sentralasiatiske nasjonen Kirgisistan. Guljan og Maksat ønsker å samarbeide med norske ressurspersoner med kunnskap om familie og relasjoner, barneoppdragelse og samliv. Alt innenfor en kristen helhetsforståelse.

Foto: Stefanusalliansen/Wegge

TYRKIA

SKRUK samarbeider med Stefanusalliansen

I april i år var ca. 40 medlemmer av det kjente koret SKRUK og deres dirigent Per Oddvar Hildre på besøk i St. Gabriel-klosteret i Øst-Tyrkia. Formålet var å gjøre opptak til CD med stoff fra de syrianske kristnes eldgamle gudstjenestetradisjon.

Premierekonsert vil bli i Kulturkirken Jakob i Oslo søndag den 3. november. Stefanusalliansen er medarrangør og tror at korprosjektet vil kunne sette søkelyset på en av «de glemte kirker» i Tyrkia og Midtøsten.

BURMA

Internflyktningene lider

I delstaten Kachin i Burma er det fortsatt mer enn 100 000 internt fordrevne personer. Dette er et resultat av at kampene har fortsatt siden våpenhvilen ble brutt den 9. juni 2011. Internflyktningene fra Kachin har opplevd en brutal vinterkulde i fjellene med lite eller ingen mat og kun små skur å bo i. De mangler det meste og lever i svært farefulle omgivelser. Troppene fra Burmas hær kommer stadig med trusler og utsetter også flyktningene for tilfeldig bombardering. Den hjelpen flyktningene får, er så minimal at de lever langt under den internasjonale humanitære standard. Dette skyldes blant annet angrepene fra hæren, lite mat og begrenset tilgang for hjelpeorganisasjonene på disse øde stedene hvor flyktningene har tilhold.

Tilværelsen i flyktningleirene er hard. Mangelen på mat og medisiner og nærværet av hæravdelingene utgjør en daglig trussel når det gjelder livssituasjonen til de som bor i leirene. Over 30 % av barna under fem år er regnet for å være feilernært.

Selv om det er mange lidelser i Kachin staten og andre regioner i Burma, skjer det også en positiv utvikling. Free Burma Rangers oppfordrer til bønn for lederne i de etniske statene. De ber oss be om at deres lederskap vil føre menneskene her mot flere positive endringer og varig fred.

(Foto: Free Burma Rangers)

AVTROPPEDE GENERALSEKRETÆR

Den 1. september går Bjørn A. Wegge av som generalsekretær i Stefanusalliansen etter 11 år i stillingen. Magasinet Stefanus har tatt en prat med den avtroppende generalen om høydepunkter gjennom karrieren.

Hvordan har tiden i Stefanusalliansen vært?

Det har vært noen veldig spennende, utfordrende og gode år siden jeg begynte som leder av organisasjonen i april 2002. For det første vil jeg understreke det gode fellesskapet vi har hatt i staben. Dette gjelder både på det menneskelige og åndelige planet. Dessuten har jeg fått delta på mange møteplasser, – både i vårt eget land og internasjonalt. Den brede front som Stefanusalliansen har i så mange sammenhenger, er helt unik og gjør oss til en av de mest interessante, kristne organisasjoner i Norge.

For det andre er Stefanusalliansen så heldig at den har veldig dedikerte og motiverte ansatte, med høy kompetanse innenfor sine ulike arbeidsfelt. Organisasjonen har mange utfordringer, ikke minst av faglig og kommunikativ art. Vi skal forholde oss til kirke og kristenliv i Norge. Dessuten har vi løpende kontakt med det offentlige Norge gjennom

både Stortinget og Utenriksdepartementet. Men det kreves også av oss at vi har god kontakt med det misjonsfaglige miljøet i Norge og menneskerettighetsmiljøene. Jeg synes vi har klart denne utfordringen på en svært god måte.

I det hele har disse årene i Stefanusalliansen gitt mye tilbake både i møte med kirke og samfunn. Ikke minst på grunn av vår økumeniske profil. Noe som har brakt meg i kontakt med mange ulike kirkesamfunn, – fra kopterne i Egypt til mer moderne «frikirker» i Indonesia og husmenigheter i Sentral-Asia.

Hva har gjort sterkest inntrykk?

Det er vanskelig å svare kort på dette. Stefanusalliansen arbeider i nærmere 20 land. Kontakten med partnere og prosjekter er relativt ulik, alt ettersom hvordan de politiske og religiøse rammevilkårene er for de kristne der de bor.

Når det gjelder møte med det totalitære samfunn, er nok besøkene i Nord-Korea blant de som skiller seg sterkest ut. Men jeg kan og gjerne tilføye møtet med den militante islamismen i den arabiske verden.

Når det gjelder erfaringer med brutal kristenforfølgelse, vil kanskje møtet med Lata Lata folket, og deres dramatiske fordrivelse fra hus og hjem i Indonesia, være noe av det som sitter sterkest tilbake.

Ellers må jeg og nevne møtet med kopterne i Egypt. Biskop Thomas og Mamma Maggie er nokså ulike som personer. Men begge er på en måte frukter av både sin samtid og sin (kirke)historie. Få kan som disse to vise til hvordan Gudsrikets krefter kan ta bolig både i personer og i deres praktiske tjeneste.

Jeg må også få nevne møtet med de få gjenlevende, arameiske kristne i Øst-Tyrkia. Disse har vært gjenstand for et politisk-religiøst folkemord som bare ligger hundre år tilbake i tid. Deres vei gjennom historien, til det endelige holocaust i 1915, er en påminnelse om hvor viktig det er at vi holder øye med menneskefiendtlige ideologier, eller religiøse forestillinger på avveie.

Hva er de viktigste endringene du har tilføyd Stefanusalliansen?

Når det gjelder endringer og resultater i løpet av disse elleve årene, så skyldes det et godt medarbeiderskap i hele organisasjonen. Ingen ting av det vi har oppnådd, kan gjøres som soloprestasjoner. Sammen har vi klart å snu

Bjørn A. Wegge besøker den utbrente «skole nr 1» i Beslan i Ossetia. Over 338 mennesker ble drept, hvorav 155 barn, i et tre dagers langt gisseldrama i september 2004. (Foto: Stefanusalliansen)

Bjørn A. Wegge sammen med Stefanusalliansens partner Peter Hahn i Nord-Korea. (Foto: Stefanusalliansen)

en negativ økonomisk situasjon. Det hadde i en årrekke vært stagnasjon. I 2013 vil vi se en nesten tredobling av inntektene sammenlignet med 2002.

For det andre har vi sammen maktet å gjøre organisasjonen relevant og akseptert i det politiske og kirkelige Norge på en ny og vital måte. Vi er i dag regnet med som en aktivistisk organisasjon som kjemper for religionsfriheten generelt og forfulgte kristne spesielt.

For det tredje har vår stabile og faglig sterke stab, sammen med vår gode, voksende økonomi gjort organisasjonen forutsigbar for partnerne internasjonalt. Vi har kunnet gå inn i en lang rekke langsiktige prosjekter og internasjonale partnerskap som har gitt nettopp dem vi samarbeider med, mot til å satse og skape fruktbare resultater som varer.

Kanskje jeg også kan nevne – med en viss stolthet – at vi har knyttet til oss internasjonale partnere som på en unik måte har maktet – mye bedre enn oss – å formidle forholdene for den forfulgte kirke og den kristnes kamp for å bære sitt kors inn mot kirke og kristenfolk i Norge.

Hvor står trosfrihet i dag i forhold til da du begynte som generalsekretær i Norsk Misjon i Øst i 2002?

Kampen for trosfrihet har kommet mye høyere på agendaen innenfor vårt eget norske, politiske miljø enn det var

i 2002. Dette er viktig, da vi trenger nettopp Utenriksdepartementet, Stortinget og NORAD som medaktører i å holde denne fanen høyt. Men også innenfor Den norske kirke (Dnk) har det skjedd store endringer. Som aldri før har den forfulgte kirke og forfølgelse av kristne kommet på Dnks agenda og opp på prekestolen. Her tror jeg Stefanusalliansens standhaftighet og pågangsmot, men og seriøse arbeid med både de menneskerettslige og teologiske dimensjonene, har hjulpet oss inn i mange rom som tidligere var lukket for oss.

Hvor går veien videre nå?

Jeg går av som generalsekretær 1. september. Det vil si cirka ett år før jeg pensjonerer meg hundre prosent. Jeg skal i det kommende året arbeide som rådgiver på en del prosjekter hvor jeg har solid erfaring, og kanskje også en særskilt inngang i forhold til de internasjonale partnerne. Dessuten vet de som kjenner meg, at det trengs cirka ett år å få ryddet kontoret mitt. Noe skal makuleres. Noe skal arkiveres. Og noe skal følge med over til mitt hjemmekontor når den dag kommer.

Jeg er derfor veldig takknemlig til både staben og styret at jeg fikk denne muligheten til en «soft landing». Men aller mest er jeg takknemlig til Gud for at jeg har fått oppleve den store velsignelse det er å ha fått bruke noen viktige år av livet mitt i en slik tjeneste som det er å arbeide i Stefanusalliansen.

Når drømmer blir virkelige

Pastor Narendra Jimi er ikke høyrøstet når han forteller sin historie. Vi sitter i skyggen foran huset hans i Gaighat, langt ut på landet i Nepal, ikke så langt fra grensen til India. Vi er et godt stykke unna Himalayas høye fjell, nede på slettelandet, så varmen kan være ganske trykkende, men vi befinner oss i skyggen. En sval vind over huden gjør temperaturen akkurat passe. Narendra Jimi kunne nok ladet stemmen sin med mer drama, for livet hans har vært spennende nok.

Tekst og foto: Ingvar A. Isene

– **Livet mitt** var fylt av drikking og slåssing. Mitt ville liv satte sine spor på kroppen også. I en alder av tjueto år holdt jeg på å dø. Jeg var blitt alvorlig syk og mistet alt hår på hodet. Til slutt ble jeg lagt inn på sykehus. Her levnet doktoren meg ikke mange sjanser. «Vi kan ikke gjøre noe mer for deg. Nyrene dine fungerer ikke lenger. Du har ikke lenge igjen.»

Pastor Narendra Jimi

– Jeg ble sinna på doktoren som kom med slike dårlige nyheter, for jeg var ikke klar til å dø ennå. Ekstra vanskelig var det siden jeg var i Nagaland i India, langt borte fra hjemmet mitt i Nepal. Jeg forsøkte å komme meg hjemover for å få hjelp, men jeg var så syk at jeg måtte stoppe og søke hjelp i et hus. Folkene som bodde her var vennlige og lot meg komme inn.

– **Utslitt sovnet** jeg med en gang. Og drømte. En underlig drøm ulikt alt annet jeg hadde opplevd. Jeg så meg selv stå på et stort fjell. Rundt fjellet var det bare vann. Vannet var svært urolig med høye bølger. Så lød det en høy røst fra himmelen. Lyden kunne minne om lyden fra et helikopter. Jeg så opp, alt var hvitt, og jeg fikk øye på tre lysende skikkelser. De kastet en bok til meg. Jeg tok boken opp og spurte: «Hvem er dere?» Den ene svarte: «*Boken du holder kalles Bibelen, om en stund vil du få kjenne at jeg er Guds sønn.*»

– **Videre i drømmen** så jeg mennesker som var samlet og leste i en bok, og jeg hørte en sang jeg ikke forsto. På denne tid hadde jeg ingen kontakt med kristne eller noen kjennskap til kristen tro. Drømmen var virkelig underlig.

– **Så våknet** jeg. Klokken var bare halv fire om morgenen, og jeg grublet over drømmen og hva den kunne bety. Noe var skjedd. Jeg kjente meg bedre. Feberen var på vei ned. I løpet av uka ble jeg i stand til å reise hjem. Etter en måned var jeg helt frisk.

– **Drømmen jeg** hadde hatt, kunne jeg ikke glemme; at jeg ble helbredet, måtte ha noe med drømmen å gjøre. Men hvem er Guds sønn? Jeg dro tilbake til Nagaland i India for å se om jeg kunne finne arbeid. I Nagaland er det mange kristne. En dag inviterte en venn meg på et møte. Jeg dro og kjente igjen det jeg hadde sett i drømmen tidligere; mennesker som leste Bibelen og sang.

– **En mann**, som satte seg ved siden av meg, hadde en bibel. Denne var på mitt eget språk, nepali, så jeg ble nysgjerrig og leste litt i den. «*Hvor kan jeg få kjøpt en bibel?*» spurte jeg ham. «*Du kan få kjøpt en på markedet her.*» Jeg kjøpte en bibel og begynte å lese i den. Dag og natt i et helt år satt jeg fordypet i den. Jeg leste den som en historie, men jeg husket ordene fra drømmen jeg hadde hatt: «*Jeg er Guds sønn, du vil kjenne meg.*» Jeg var kommet nesten til slutten av boka, til første Johannes' brev og leste hele kapittelet. Da forsto jeg at jeg måtte bekjenne mine synder og tro på Jesus Kristus.

Gudstjeneste i en av pastor Jimis kirker

– **Ettersom jeg** ikke hadde noen kristne venner, hadde jeg ingen «bruksanvisning». Det var bare meg selv og Bibelen. Jeg lurte veldig på hvordan jeg kunne bli en etterfølger av Jesus. Hvordan skulle jeg be? Jeg visste om en kristen som jeg kjente litt. Jeg oppsøkte ham, og han tok meg til sin menighet. Pastoren stilte meg en mengde spørsmål. «*Hvorfor vil du bli kristen?*» Jeg fortalt hvor syk jeg hadde vært og hvordan Gud hadde helbredet meg. Pastoren spurte meg enda en gang: «*Vil du virkelig bli kristen?*» Da jeg nikket bekreftende, ble han glad. Jeg bekjente alle mine synder fra mitt gamle liv, og Gud fylte meg med sin Hellige Ånd. To måneder senere ble jeg døpt.

– **Ikke så** lenge etter dette var jeg ute i jungelen for å hugge ved sammen med en venn som var hindu. Vi overnattet der ute. Den natten hadde jeg en ny drøm som minnet meg om den første, da Gud talte til meg. Jeg halvsov og så en tykk hvit sky foran meg. Fra skyen kom det en stemme: «*Hvorfor er du er her fremdeles? Du må dra herfra. Gå og forkynn evangeliet! Jeg vil være med deg.*»

– **Jeg begynte** med en gang å forkynne evangeliet. Jeg forsto at jeg måtte dra tilbake til Nepal. I Nagaland var nesten alle kristne. I mitt eget land, nesten ingen.

Narendra Jimi dro til Kathmandu ivrig på å fortelle evangeliet til alle som ville høre.

– **Dette var** i 1982. På den tid så ikke alle med blide øyne på min virksomhet. Jeg ble arrestert og kastet i fengsel. Der fikk jeg tøff behandling og opplevde tortur. Jeg ble banket opp og slått i armer og ben. Fortsatt har jeg smerter etter denne behandlingen. Etter et halvt år flyttet jeg og kona mi til Gaighat. Her startet vi på bar bakke og bodde i et skur. Jeg ble kastet i fengsel her også, men fengselet ble en velsignelse. Jeg kunne forkynne evangeliet der også! Tre medfanger satt inne for ran og slåssing. De kom til tro.

Narendra Jimi sin tjeneste for Gud har båret frukt. Fra en enkel start i et skur, er det nå 217 dømte medlemmer i kirken her. Antallet kirker er kommet opp i 20. Nye åpnes stadig. Vi fikk være med å legge ned grunnsteinen til en ny kirke.

Jesus sier om Guds rike. «Himmelriket er likt en surdeig som en kvinne tok og la inn i tre mål mel, så det hele til slutt var gjennomsyret.» Slik er det: En ung mann som holder på dø, blir innhentet av Jesus i en drøm. Den gode surdeig plantes i hans liv og gjennomsyrer ham. Narendra Jimi tar denne surdeigen med seg hvor han går, og stadig nye får del i Guds rike. Var det ikke slik det skulle være hos oss også?

Stefanusalliansen formidler støtte, omsorg og praktisk hjelp til mennesker og kirker verden over som forfølges eller undertrykkes på grunn av sin kristne tro. Organisasjonen har også et generelt, globalt engasjement for religions- og trosfrihet som en del av de universelle menneskerettighetene. Organisasjonen sender ikke ut misjonærer, men samarbeider i partnerskap med lokale kirkesamfunn, menigheter, organisasjoner og lokale kristne i de ulike land. Våre samarbeidspartnere kjenner språket, kulturen og de lokale forhold. Dette setter Stefanusalliansen i stand til å yte hjelpen målrettet, effektivt og der den trengs mest.

NAVNEBYTTE

Stefanusalliansen har hatt sitt første år med nytt navn. Alle signaler og tilbakemeldinger tyder på at navneendringen har gått smertefritt teknisk sett, og vi har erfart at det nye navnet er blitt positivt mottatt både nasjonalt og internasjonalt. Samtidig med nytt navn på organisasjonen skiftet vi og navn på vårt tradisjonsrike blad. Det nye navnet fra 2012 er **Magasinet Stefanus**. Nettsidene ble også fornyet, og har nå adresse www.stefanus.no.

UTBLIKK

Det største enkeltprosjektet, økonomisk sett, er fremdeles i **Burma**: Grassroot Human Rights Education Project. Andre prosjektland av betydelig økonomisk størrelse er: Egypt (Stefanusbarna og Anastasia/Anafora), **Nord-Korea** (bl.a. næringsrike boller, soyamelk og gjødselabrikk), Tyrkia (trofrikhetsrapport og menighetsbygging) og **India** (bl.a. menneskerettighetskurs). Nytt prosjektland og samarbeidspartner av året er **Nigeria** og Christian Solidarity Worldwide - Nigeria.

«SØNDAG FOR DE FORFULGTE»

Stadig flere norske menigheter slutter opp om denne søndagen i november, hvor forfulgte trossøsken står i fokus. I fjor hadde vi fokus på Nigeria. Årets utenlandske gjester var de nigerianske kirkelederne pastor Yunusa Nmadu, som leder CSW-Nigeria, og Samuel L. S. Salifu.

STEFANUSPRISEN

Stefanusprisen ble i 2012 tildelt den nigerianske trosfrihetsforkjemperen **Samuel L. S. Salifu**, som i mange år har stått på barrikadene og kjempet for å motvirke tvangsislamiseringen av det nordlige Nigeria. Salifu har også vært en viktig kirkelig stemme i nasjonsbyggingen av Nigeria.

FAKKELTOG

Et godt eksempel på felleskirkelig samarbeid i Norge er fakkeltogene for forfulgte kristne, som i 2012 ble arrangert i Oslo, Bergen, Stavanger, Stord – og nytt av året – Kristian-

Denne nigerianske kvinnen ble nylig enke og alenemor etter at hennes pastormann ble drept i et angrep på en kirke i nordlige Nigeria. (Foto: Stefanusalliansen/Isene)

sand og Hamar. Alle biskopene i Den norske kirke samt en representant fra den katolske kirken deltok i fakkeltog i Oslo. Utenriksminister Espen Barth Eide tok i mot toget på 7. juni-plassen og talte til de fremmøtte.

SAMARBEID MENIGHET OG MISJON

Stefanusalliansen startet offisielt opp sitt medlemskap i **Samarbeid Menighet og Misjon (SMM)** fra 1.1.2012. Vi har i dag ca. 20 SMM-prosjekter knyttet til menigheter i Den norske kirke.

PRODUKSJONER

Stefanusalliansens egen publikasjon «**Freedom of Religion or Belief – for everyone**» ble produsert og trykt opp høsten 2012. Prosjektet ble helfinansiert av NORAD. Heftet ble tatt svært godt i mot og forespørslers om oversettelse til flere språk ble aktualisert.

GAVER OG ØKONOMI

Organisasjonen opplevde i 2012 det beste inntektsåret i organisasjonens historie. Vi fikk inn 8,2 % mer i totale inntekter enn budsjettert. Sammenligner vi med totale inntekter i 2011 fikk vi 5,1 % mer. Tar vi bort NORAD-tilskuddet, fikk vi inn 8,6 % mer enn budsjettert og 3,4 % mer enn fjoråret. Sammenligner vi totale gaver i 2012 mot gavene i 2011 har vi hatt en økning på 3,5%. De inntektskildene vi har hatt størst økning på er: fast givertjeneste (Forkjemper), grupper og offer.

STAB

Ved utgangen av 2012 var 16 personer ansatt i organisasjonen, fordelt på 13,2 fulltidsstillinger.

Nøkkeltall fra regnskapet for 2012

Inntekter i 2012 (anskaffede midler)

		2012	2011
Offentlige tilskudd		2 572 129	2 166 564
Innsamlede midler, gaver mv.			
Ordinære gaver	20 631 705		21 097 086
Testamentariske gaver	1 923 422	22 555 127	21 865 718
Opptjente inntekter fra operasjonelle aktiviteter		64 088	54 056
Finans- og investeringsinntekter		374 682	252 577
Andre inntekter		94 105	85 487
Totale inntekter		25 660 131	24 424 402

Kostnader (forbrukte midler)

Kostnader til anskaffelse av midler		2 390 296	2 495 705
Kostnader til formålet		19 503 136	15 951 374
Administrasjonskostnader		4 072 505	3 485 170
Forbrukte midler i 2012		25 965 937	21 932 248

ÅRETS AKTIVITETSRESULTAT

		-305 806	2 492 154
--	--	-----------------	------------------

Slik ble aktivitetsresultatet brukt

Aksjonsfondet – netto økt med		173 569 ¹⁾	2 297 061
Øremerkede gaver – netto minket med		-100 568 ²⁾	-4 910
Annen egenkapital – økt med		-378 807	200 000
Andre avsetninger – netto		-	-
Totalt		-305 806	2 492 152

1) I løpet av 2012 har vi bevilget til sammen kr. 673 444 fra Sareptafondet (tidl. Aksjonsfondet). Ved årsskiftet ble det overført kr. 847 013 av årets aktivitetsresultat.

2) Av tidligere års avsetninger til «øremerkede gaver», har vi brukt kr. 876 000 i løpet av 2012.

Ved årsskiftet ble det avsatt kr. 775 432 til «øremerkede gaver» fra innsamlinger i 2012 hvor vi har fått inn mer gaver enn vi hadde brukt til disse prosjektene.

Innsamlingsprosenten

	2012	2011	2010
Gaver	22 555 128	21 865 718	19 060 240
Kostnader til anskaffelse av midler	2 390 296	2 495 705	3 065 085
Innsamlingsprosenten	89,4 %	88,6 %	83,9 %

Slik ble inntektene fordelt:

- Kostnader til anskaffelse av midler
- Kostnader til formålet
- Administrasjonskostnader

Opplevelsesreise til Egypt – 5.-12.10.2013

Bli med på en inspirerende gruppereise sammen med Bjørn A. Wegge og Lars Inge Magerøy. Egypt er inne i en brytningstid, både politisk og religiøs. Gjennom denne reisen er det mulig å oppleve et sterkt fellesskap med egyptiske kristne, og komme tett på deres situasjon. I Kairo besøker vi arbeidet som Stefanusbarna driver blant byens aller fattigste. Anafora, retreatsenteret startet av biskop Thomas, byr på retreat og rekreasjon i vakre omgivelser. I tillegg vil turen inneholde flere møter med Egypts fascinerende kulturarv, bl.a. Det egyptiske museet og koptiske Kairo.

Pris: Kr 10 850,- per person i dobbeltrom.

Flyskatter: ca. kr 1 900,- kommer i tillegg.

Enkeltromstillegg: kr 1 500,-

For mer informasjon og påmeldingsskjema, ta kontakt på telefon 23 40 88 00 eller på e-post post@stefanus.no

NB! Begrensede plasser!

(Foto: Stefanusalliansen/Isene)

Bli med på Østen-team!

Hva med Østen til høsten? Bibelskolen i Grimstad (BiG) sender team til Kina og Thailand og har plass til én gutt til.

Bibelskolen i Grimstad startet høsten 2012 sin nye internasjonale linje: World Wide Walk (WWW). I samarbeid med Stefanusalliansen og Partners Norge sender BiG et team til Kina og Thailand. I Kina bor teamet ved grensen til Nord-Korea, og i Thailand ved grensen til Burma. Studentenes praksisoppgaver her vil bestå av sosialt arbeid og undervisning. Utenlandsoppholdet varer til sammen i ca. fem måneder, og resten av skoleåret er i Norge, med base på BiG.

Er du interessert? Kjenner noen som kan være interessert? Les mer på www.bibelskolen.no og søk om plass!

(Foto: Partners Norge)

Mandal prosti på studietur til Tyrkia

I slutten av mai var Mandal prosti på studietur til Tyrkia i regi av Stefanusalliansen. Der besøkte gruppen, bestående av både prester og noen ektefeller, storbyen Istanbul og kystbyen Antalya, hvor Peter kastet anker på en av sine misjonsreiser for rundt 2 000 år siden.

Første stopp var Istanbuls mange historiske perler og kirke-minner fra før-islamisk tid. Den ærverdige Hagia Sofia-katedralen, som en gang var verdens største kirke, før den ble omgjort til moské og nå museum, gjorde inntrykk med sin finurlige blanding av kristen og muslimsk utsmykning.

I Antalya holder Stefanusalliansens samarbeidspartner Antalya evangeliekirke til. Her fikk mandalittene møte en levende, tyrkisk menighet i et land hvor 99 % av befolkningen er muslimsk, og der det å være kristen anses som et svik mot både nasjon og familie. Sosialt samvær og nære relasjoner innad i Antalya-menigheten er veldig viktig. Det er fordi de fleste er konvertitter fra islam som har blitt utstøtt fra familiene sine etter at de ble kristne.

Gruppen besøkte også oldtidsbyene Hierapolis og Laodikea, i tillegg til Kolossæ, som ennå ikke er utgravd.

Her ser du Jon-Geir Dittmann (t.v.), reiseleder fra Stefanusalliansen, sammen med Marit og Stein Reinertsen. Sistnevnte er biskop i Agder og Telemark og initiativtaker til turen. (Foto: Stefanusalliansen/Storaker)

Internasjonal konferanse om høyreekstremisme og hatkriminalitet

I midten av mai arrangerte Utenriksdepartementet en internasjonal konferanse om høyreekstremisme og hatkriminalitet, med fokus på minoriteter under press i Europa og «andre steder». Menneskerettighetsrådgiver Ed Brown deltok på konferansen og forteller:

– Bidragsyterne var av høyeste kvalitet, blant annet hadde tre spesialrapportører fra FN innlegg. Tematikken er utrolig viktig. Selv om jeg synes at fokuset bør være mer på de «andre stedene», enn Europa, så er det noen store og reelle utfordringer rundt denne problemstillingen her i Europa også. Blant annet nevnte utenriksminister Barth Eide viktigheten av å være oppmerksom på hvordan man omtaler «de andre» på. Det er svært farlig når «de andre» omtales som «uren», «fiende» eller på andre dehumaniserende måter.

– Vi ble delt inn i arbeidsgrupper, og for min gruppe fremmet jeg ideen om et oppfølgingsmøte til denne konferan-

Statssekretær i UD, Gry Larsen, holdt avslutningsinnlegget på konferansen. (Foto: Christian Grotnes Halvorsen/UD)

sen, da med et mer konsentrert fokus på de «andre stedene» utenfor Europa hvor diskriminering og forfølgelse er mer utbredt og alvorlig. Flere støttet denne ideen. Vi får håpe at UD tar utfordringen og arrangerer et tilsvarende seminar med hovedfokus på minoriteter i andre verdensdeler hvor det brenner mer, avslutter Brown.

FOTVASK SOM VARMER

– Når jeg ser inn i barnets øyne, da ser jeg Jesus Kristus. Jeg tjener barnet, jeg vasker det og forsikrer det om min kjærlighet, og samtidig ser jeg like inn i Frelserens ansikt. Han er nær meg der i slummen, og jeg kan ikke annet enn å gi min kjærlighet til alle dem han elsker.

Gud la meg på hjertet at jeg må elske, elske og elske. Jeg fant meg selv ved å gi. Jeg fant meg selv i alle fattige barn. Jeg lærte mye av et lite barn som var sultent og ville dele maten med sin lillesøster. Livet er en skole i kjærlighet.

Hver og en er unik. Som mennesker trenger vi hverandre. Ingen kan overleve alene. Når vi blir såret, blør vi alle. Jeg ber om enhet og forsoning, om at sårene skal helbredes. Mitt hjerte er hos barna og de fattige.

(Sitat fra Mamma Maggie)

Her får en liten gutt på Søppelfjellet i Kairo vasket sine føtter av en av Mamma Maggies ansatte i Stephen's Children. (Foto: Stefanusalliansen/Solbakken)